

O bezdomności nie przesądza przyszłość

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: niedziela, 23, październik 2016 22:14

Grzegorz P. Kubalski

Odsłony: 974

Fakt, że osoba na skutek znacznego pogorszenia stanu zdrowia i konieczności sprawowania nad nim opieki nie będzie mogła po opuszczeniu szpitala powrócić do poprzedniego miejsca zamieszkania, nie oznacza, że stała się w związku z tym osobą bezdomną, a jedynie że jest obecnie osobą wymagającą opieki.

postanowienie NSA z 20 września 2016 roku, sygn. I OW 138/16

Przywołana teza została sformułowana na gruncie negatywnego sporu kompetencyjnego w zakresie skierowania do domu pomocy społecznej między organami wykonawczymi dwóch gmin. W jednej z nich osoba pomieszkiwała przez okres 30 lat, ale miała tu jedynie przejściowo czasowe zameldowanie. Gdy trafiła do szpitala bez możliwości powrotu do dotychczasowego mieszkania, organ wykonawczy właściwej gminy uznał ją za osobę bezdomną - a tym samym odesłał do gminy właściwej ze względu na miejsce ostatniego stałego zameldowania. Władze tej gminy nie poczuwały się do obowiązku zapewnienia świadczeń osobie, która nie jest związana z ich terenem od lat trzydziestu. W ten sposób sprawa trafiła przed Naczelnny Sąd Administracyjny.

NSA stwierdził, że w pierwszej miejscowości osoba była przez pewien okres zameldowana na pobyt czasowy, świadczyła pracę, pobierała zasiłek dla bezrobotnych, pozostawała pod opieką lekarza rodzinnego, a przez ostatnie trzy lata zamieszkiwała bez zameldowania w lokalu należącym do jego znajomej, w zamian za opiekę nad tym mieszkaniem. W ciągu tego wieloletniego pobytu tylko przez okres dwóch tygodni przebywała w noclegowni, nigdy nie korzystała z usług schroniska dla bezdomnych. Nie można zatem przyjąć, że zamieszkiwanie miało charakter okresowy. Aktywność życiowa do momentu zabrania do szpitala była powiązana z daną miejscowością. Przebywanie w niej miało cechy założenia tam ośrodka osobistych interesów. Wnioskowi temu nie przeczy brak zameldowania w tej miejscowości.

Uwzględnienie powyższych faktów powoduje, że strony nie można go uznać za osobę bezdomną, w rozumieniu przepisów ustawy o pomocy społecznej, gdyż nie wskazują one, aby była osobą niezamieszkującą w lokalu mieszkalnym. Jak zostało już przytoczone na wstępie NSA stwierdził, że to, iż na skutek znacznego pogorszenia stanu zdrowia i konieczności sprawowania nad nią opieki nie będzie mogła po opuszczeniu szpitala powrócić do poprzedniego miejsca zamieszkania, nie oznacza, że stała się w związku z tym osobą bezdomną, a jedynie że jest obecnie osobą wymagającą opieki. Właśnie dlatego ubiega się o skierowanie do domu pomocy społecznej.